

Arrest

nr. 78 206 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 30 december 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing.

Intussen had verzoeker op 28 december 2010 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 22 februari 2011 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 23 maart 2011 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze asielaanvraag is nog hangend.

De bestreden beslissing luidt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Ham-sur-Heure-Nalinnes op 06.12.2011 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat het onmogelijk is de authenticiteit te verifiëren van een kopie. Dat op basis van voorliggende gegevens de aanvraag niet ontvankelijk kan worden verklaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. Op 18.12.2010 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in om medische redenen met als bijlagen aan zijn verzoekschrift (bijlage 3)

1 kopie van de Taskara

2 medisch vragenlijst

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar stuk met name de medisch vragenlijst, kunnen we effectief bewijzen dat ze de stukken die toegevoegd waren aan het verzoekschrift, hebben ontvangen, gezien ze ook niks vermelden dat verzoeker geen identiteitskaart / paspoort heeft toegevoegd aan zijn regularisatieaanvraag, kunnen we hierbij ook besluiten dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook stuk 1 van het verzoekschrift heeft ontvangen. Stuk 1 die aan de regularisatieaanvraag was toegevoegd hebben ze ook degelijk vel ontvangen gezien het in dezelfde bundel bevond als de andere stuk van het verzoekschrift. Verzoeker voegt aan deze verzoekschrift dan ook een kopie van de regularisatieaanvraag met de nodige bijlagen die waren opgestuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. (bijlage 3). Dat er een woonstcontrole is gebeurd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen we meedelen dat er nergens in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de vermelding staat dat er een woonstcontrole moet gebeuren door de wijkagent. Een van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de medische regularisatieaanvraag is dat verzoeker een identiteitsdocument moet kunnen voorleggen. Gezien de Taskara de identiteitsdocument is in Afghanistan is de voorwaarde vervuld door de Dienst Vreemdelingenzaken. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04maart 1960. Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de authenticiteit van verzoekers identiteitsdocument niet kan geverifieerd worden, gelet op het feit dat verzoeker geen origineel document kan voorleggen.

Verzoeker lijkt de overwegingen van de bestreden beslissing verkeerd op te vatten, in zoverre hij benadrukt dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de kopie van de Taskara moet ontvangen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de kopie van het voorgelegde identiteitsdocument wel degelijk in overweging heeft genomen, doch dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de authenticiteit van het identiteitsstuk onmogelijk kan geverifieerd worden aan de hand van een kopie. dienstig.

Het loutere feit dat verzoeker betoogt dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is voldaan, door het voorleggen van een kopie van een Afghaans identiteitsdocument, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om tot de bestreden beslissing te komen, op grond van de voorgelegde stukken.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens vermeldt dat een woonstcontrole dient te gebeuren, wordt vastgesteld dat verzoekers kritiek niet dienstig is.

De Raad wijst er verzoeker op dat de bestreden beslissing in zijn geheel dient gelezen te worden en dat het niet enkel het feit is dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een kopie van de eerste pagina's van een paspoort bijbrengt maar dat verwerende partij tevens diende vast te stellen dat bij de woonstcontrole die standaard dient te gebeuren verzoeker evenmin in het bezit bleek te zijn van een identiteitsdocument waardoor het onmogelijk is voor verwerende partij om de authenticiteit te verifiëren van de door verzoeker bijgebrachte kopie.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers dossier terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht. De Dienst Vreemdelingen-zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Doordat de tegenpartij geen rekening houdt met de neergelegde identiteitsdocument, schendt het de zorgvuldigheidsbeginsel. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980. R. W. 1982-82. 36. noot LAMBRECHTS. W.)’. De Dienst Vreemdelingen-zaken heeft niet al de stukken die aan de regularisatie-aanvraag van verzoeker varen toegevoegd in acht genomen. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R. .St. SPELIERS. nr. 21.037. 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R. .St. VAN KOUTER. nr. 21.093. 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken neer te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De bestreden beslissing komt tekort aan de Zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle voorgelegde stukken in acht heeft genomen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde kopie van het Afghaanse identiteitsdocument. De gemachtigde heeft terecht beslist dat verzoeker een origineel identiteitsdocument diende voor te leggen, opdat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou voldaan zijn.

Verzoeker werpt nog op dat de gemachtigde hem direct en persoonlijk om inlichtingen had moeten vragen.

Het komt uiteraard aan verzoeker toe om bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoeker is ook in voldoende mate in de mogelijkheid gesteld om alle relevante en nuttige stukken aan te reiken. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem bijkomende “inlichtingen” te vragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt duidelijk dat het een wettelijke voorwaarde is te beschikken over een identiteitsdocument en dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorschrijven dat dit een afschrift van het nationaal paspoort of van een identiteitskaart moet zijn. Verzoekster betwist dit gegeven niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daar bijna grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatiedaadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC